

שני נזירים פרק שמיני נזיר

ס.

עין משפט
נר מצוה

א) [לעיל ט. בתוספתא פ"ו],
ב) ג"י א"מ סוף, א) זכתי
ע. ממות קה. מדה ע.
ד) [ויקרא יד, ט] ג"י א"מ
סוף [וכ"ה כ"י],
ו) [נגעים פ"ד מ"ג],
ז) ע"ך לע"ב, ח) ג"י א"מ
כמיר טמא, ט) ג"י א"מ
שלשים יום, י) ג"י א"מ ח'
עם יום שמיני, יא) ג"י א"מ
יום עם יום שמיני.

תורה אור השלם

1. כי יבלי נדר נזיר תער
לא יעבר על ראשו עד
מלאת ימים אשר יזיר
ל"ן קדש יתקד גדל פרע
שער ראשו: במדבר ו ה

נבחרת הריב"ן

א) דקרבן טומאה בזמירות
היו בספק כי הוא ולא אפשר
להקריבה ועלה דקמיית
קריבה נדבה: ב) כ"י א"מ
זכתי' וז' לאו מנורע ודאי
הוא אלא טמא מת הוא הלבן
הוא חטאת העוף דקמיית
זו היא ורובו נלשט לטמא
העוף לא חיישין אי לא חיישי
לה כיון דלא מעבדי והאי
דקמיית נפרס נמי לא
חיישין דאבראי קא
מתעבדי: ועולת בהמה
דקמיית היא חובתו נ"א וז'
לאו מנורע ודאי הוא כו':
ג) [בתגלת שניה כ' ימי
ספרו] ליתא כ"י: ד) כיון
דאבראי היו חטאת העוף
הוא דקמיית לפי שאין כו':
ה) [פני שאינה כו' דהיא
לה כו': ו] תקון ליה כענין כו'
על הספק אפי"פ שאינה
והשאר ליתא: ו] ומפסק
צפק בתרא: ח) משלם
חטאת כו' ומתנה אם ודאי
מיר הוא נעשוי והיא מוחלט
וטמא עולה ראשונה שצ"ל
תגלחיות הן עולת נדבה וז'
חובה ושאר קרבנותיו ואם:

גליון הש"ס

נב' והטאת העוף ב'
לקבורה. ע' סוף תמונה
בתמני:

נב' וסני עלה ומגלה ארבע סגליות. בזמירות מועטת משלשים לשלשים וזמירות מרובה משנה לשנה: **תגלחת ראשונה מביא לפורין.** דהיינו יפרי מנורע שכתוב בהן ולקח למטהר שמי כפרים חיות טהורות: **והטאת העוף.** דקרבן טומאה דמזיר:

עולת בהמה. דקרבן טהרה

דמזירות: ממה נפשך אי

ודאי מנורע הוא ולא טמא. במת

הילכך הא דקא מיימי יפזורים זו

היא חובתו וטמאת העוף דקרבן

טומאה א' דמזיר הוא ספק ואולא

לקבורה משום דלימא לאו טמא

מת הוא ולא חזיא להקריבה ועולה

דקמיית קרבן נדבה דילמא מנורע

הוא ועדיין אינו ראו לתגלחת טהרה

דמזירות: **ולגלחו** ט' **צפון שבעה.**

כמשפט של מוחלט שסופר שבעה

ואח"כ מוחלט. **ואלו טמא הוא והוי**

נזיר טהור ורחמנא אמר תער לא

יעבור על ראשו: ב) **ואי לאו**

מנורע ודאי הוא ולא טמא מס הוא.

אלא נזיר טהור לניפורין דקמיית

לא חיישין דאבראי קא מיתעבדי ואי

משום חטאת העוף הא קאולא

לקבורה ועולת בהמה דקמיית היא

חובתו: **והא קבעי איתויי אשם.**

מנורע בתגלחת שניה ואשם

במנורע ודאי מעכב צאכילתו

דקמייתא לן) הביא כפרתו אוכל

בקדשים ואילו בכל הני ארבע

תגלחיות אמאי לא תני ליה אשם:

הא מני ר' שמעון היא דאמר מיימי

ומטוי. כדאמרי צפק בתרא דמסכת

מנחות (דף קה.) רבי שמעון אומר

למחרת מביא אשמו ולונו עמו ואומר

אם מנורע הוא זה אשמו וזה לוגו ואם

לאו אשם טעון שחיטה בצפון ומתן

זבוחות הכא נמי מיימי

אשם מנורע ומתני: תגלחת ז' ושלישים

כפרים חיות אינו לרבי.

להביא שכבר הביא בתגלחת ראשונה

דמיבעיא ליה לאיתויי דילמא מוחלט

הוא ולא טמא ותגלחת ראשונה

עלתה לו לימי חלוטו ותגלחת שניה זו

היא של ימי ספרו וזכ"ך

להביא קרבן מנורע להכי הוא דאמר

דלימי חטאת העוף וצבתגלחת

שניה וצבתגלחת שלישיה חדא

לספק חלוטו וחדא לספק טומאה

דמזירות דבתגלחת שניה איכא

למימר שמה מוחלט הוא וטמאת

העוף עולה לימי ספרו. וא"ת

והא בחטאת בהמה הוא דמיחייב ולא

בחטאת העוף אי לאו דליהוי עני

ז' לפי שאין חטאת בהמה בזה

על הספק ה' לפי שאינה נאכלת

לה כחטאת שנתכפרו

בעליה ומיתכר לאיתויי לפי

שאיין מביאין קדשים לביטול תקון

ו' צפון שיהא כחצב כל נכסיו

לאחרים והוי עני ומביא חטאת

העוף עולה על הספק כדאמר

צ"פ' מי שאמר הריני נזיר (לעיל

דף טו.) אפי"פ שאינה נאכלת

וה"נ תני עלה בתוספתא (פ"ו ה"א)

צב"יתא ו' ומפרשין לה נמי הכי

צפק בתרא דמסכת נדה (דף ע.)

ג"י שני מנורעים שנתעברו

קרבנותיהם וכו' ואי אמרת

דמוחלט וטמא הוא ושמי

תגלחיות הראשונות עולות לו

לתגלחת חלוטו ומי ספרו

הילכך בתגלחת שניה מיבעי

ליה לאיתויי חטאת העוף

נב' תנא בר"א בניזירות מועטת

אבל בניזירות בת שנה אוכל

בקדשים לאחר שתי שנים

ושותה יין ומיטמא למתים

לאחר ארבע שנים ותני עלה

י' ומגלח ארבע תגלחיות

ועולת בהמה שניה מביא

חטאת העוף ועולת בהמה

שלישית מביא חטאת העוף

ועולת בהמה רביעית מביא

קרבתן טהרה: אמרת תגלחת

ראשון מביא וכו' ממה נפשך

שפיר קמייתי דאי ודאי מצורע

הוא ולא טמא הוא ציפורין

חובתו וטמאת העוף ספק

אולא לקבורה ועולה הויא

נדבה ולגלחו ט' תוך שבעה

אי אפשר דדילמא לאו מוחלט

הוא ורחמנא אמר י' תער

לא יעבור על ראשו עד מלאת

ואי לאו מצורע ודאי הוי

והוא טמא חטאת העוף

חובתו וציפורין אבראי קא

מתעבדין ולא הוי חולין

בעזרה ועולת בהמה הויא

נדבה ואי לאו מצורע הוא

ולאו טמא הוא ציפורין אבראי

קא מתעבדין חטאת העוף

לקבורה עולת בהמה הויא

חובתו והא בעי אשם רבי

שמעון היא דאמר מיימי ומתני

תגלחת שניה ושלישית ציפורין

לא צריך דהא עביר מאי

איכא דילמא ודאי מוחלט הוא

חדא לספק ספרו וחדא לספק

טומאתו תגלחת רביעית

מביא קרבן טהרה ומתני

ואי

מתנה בשלמים אף כי ממעט

ומן אכילתו אי לאו מנורע הוא

ובדאי טמא הוא חטאת העוף

חובתו כפרים אבראי הוא ולא

טמא הוא אבראי קא מתעבדי

וחטאת העוף לקבורה אולא

ועולת בהמה דהיינו נזיר

לספק [תגלחת שניה כ' ימי ספרו]

וחדא לספק טומאתו תגלחת

רביעית מביא קרבן טהרה

והא בעי אשם ר' שמעון היא

דאמר מיימי ומתנה. דאמר צפק

התעורבת (ומכ"ס דף ע"ב.)

וצפק בתרא דנדה (דף ע"ג.)

דאשם נמי

מתנה בשלמים אף כי ממעט

ומן אכילתו אי לאו מנורע הוא

ובדאי טמא הוא חטאת העוף

חובתו כפרים אבראי הוא ולא

טמא הוא אבראי קא מתעבדי

וחטאת העוף לקבורה אולא

ועולת בהמה דהיינו נזיר

לספק [תגלחת שניה כ' ימי ספרו]

וחדא לספק טומאתו תגלחת

רביעית מביא קרבן טהרה

והא בעי אשם ר' שמעון היא

דאמר מיימי ומתנה. דאמר צפק

התעורבת (ומכ"ס דף ע"ב.)

וצפק בתרא דנדה (דף ע"ג.)

דאשם נמי

מתנה בשלמים אף כי ממעט

ה"ג **תגלחת ראשונה מביא** צפרים. לספק מוחלט אחת שחטה ואחת משולחת וטמאת העוף לספק נזיר טמא ועולת בהמה לספק נזיר טהור ועולת העוף דלא אייתי כדין נזיר טמא ק"ל ושמה מספק לא להרכיבוהו וכן כריך לומר דשלמים דמזיר טהור לא להרכיבוהו שלא להרכיבו לספק נזיר טהור רק קרבן להסירו בתגלחת וכדאמרי גילת על אי משלשמן יא': ה"ג שניה מביא חטאת העוף לאו משום דמזירות טומאה² יעלה לו למנין שבעה וזוים השמיני יתחיל למנות דמזיר טמא ליכא לספוקי בתגלחת שניה אלא משום ספק מוחלט ואף עולת בהמה שמה³ לא היה מוחלט כי אם נזיר טמא: שלישיה מביא חטאת העוף. דאולי היה טמא ותגלחת של מוחלט לא יעלה לתגלחת לא לנזיר טהור ולא לנזיר טמא כדפרישית: בסמוך: ועולת בהמה. דשמה מוחלט הוא אך לא טמא: **רביעית.** דליכא לספוקי לא צמחלט עוד ולא צמא עוד מביא קרבן טהרה משלם: כמו אמר מר תגלחת ראשונה מביא לפורין

וחטאת העוף ועולת בהמה ממה נפשך אי דאי מנורע הוא ולא טמא הוא הצפורין לחובתו וטמאת העוף ספק אולא לקבורה ועולה הויא נדבה ולגלחו ט' תוך שבעה

אי אפשר דדילמא לאו מוחלט הוא ורחמנא אמר י' תער לא יעבור על ראשו עד מלאת ואי לאו מצורע ודאי הוי והוא טמא חטאת העוף חובתו וציפורין אבראי קא מתעבדין

ולא הוי חולין בעזרה ועולת בהמה הויא נדבה ואי לאו מצורע הוא ולא טמא הוא אבראי קא מתעבדין חטאת העוף לקבורה

עולת בהמה הויא חובתו והא בעי אשם רבי שמעון היא דאמר מיימי ומתני תגלחת שניה ושלישית ציפורין לא צריך דהא עביר מאי איכא דילמא ודאי מוחלט הוא חדא לספק ספרו וחדא לספק טומאתו

תגלחת רביעית מביא קרבן טהרה ומתני ואי מתנה בשלמים אף כי ממעט ומן אכילתו אי לאו מנורע הוא ובדאי טמא הוא חטאת העוף חובתו כפרים אבראי הוא ולא טמא הוא אבראי קא מתעבדי וטמאת העוף לקבורה אולא ועולת בהמה דהיינו נזיר לספק [תגלחת שניה כ' ימי ספרו]

וחדא לספק טומאתו תגלחת רביעית מביא קרבן טהרה והא בעי אשם ר' שמעון היא דאמר מיימי ומתנה. דאמר צפק התעורבת (ומכ"ס דף ע"ב.)

וצפק בתרא דנדה (דף ע"ג.) דאשם נמי מתנה בשלמים אף כי ממעט ומן אכילתו אי לאו מנורע הוא ובדאי טמא הוא חטאת העוף חובתו כפרים אבראי הוא ולא טמא הוא אבראי קא מתעבדי וטמאת העוף לקבורה אולא ועולת בהמה דהיינו נזיר לספק [תגלחת שניה כ' ימי ספרו]

וחדא לספק טומאתו תגלחת רביעית מביא קרבן טהרה והא בעי אשם ר' שמעון היא דאמר מיימי ומתנה. דאמר צפק התעורבת (ומכ"ס דף ע"ב.)

וצפק בתרא דנדה (דף ע"ג.) דאשם נמי מתנה בשלמים אף כי ממעט ומן אכילתו אי לאו מנורע הוא ובדאי טמא הוא חטאת העוף חובתו כפרים אבראי הוא ולא טמא הוא אבראי קא מתעבדי וטמאת העוף לקבורה אולא ועולת בהמה דהיינו נזיר לספק [תגלחת שניה כ' ימי ספרו]

וחדא לספק טומאתו תגלחת רביעית מביא קרבן טהרה והא בעי אשם ר' שמעון היא דאמר מיימי ומתנה. דאמר צפק התעורבת (ומכ"ס דף ע"ב.)

וצפק בתרא דנדה (דף ע"ג.) דאשם נמי מתנה בשלמים אף כי ממעט ומן אכילתו אי לאו מנורע הוא ובדאי טמא הוא חטאת העוף חובתו כפרים אבראי הוא ולא טמא הוא אבראי קא מתעבדי וטמאת העוף לקבורה אולא ועולת בהמה דהיינו נזיר לספק [תגלחת שניה כ' ימי ספרו]

וחדא לספק טומאתו תגלחת רביעית מביא קרבן טהרה והא בעי אשם ר' שמעון היא דאמר מיימי ומתנה. דאמר צפק התעורבת (ומכ"ס דף ע"ב.)

וצפק בתרא דנדה (דף ע"ג.) דאשם נמי מתנה בשלמים אף כי ממעט ומן אכילתו אי לאו מנורע הוא ובדאי טמא הוא חטאת העוף חובתו כפרים אבראי הוא ולא טמא הוא אבראי קא מתעבדי וטמאת העוף לקבורה אולא ועולת בהמה דהיינו נזיר לספק [תגלחת שניה כ' ימי ספרו]

וחדא לספק טומאתו תגלחת רביעית מביא קרבן טהרה והא בעי אשם ר' שמעון היא דאמר מיימי ומתנה. דאמר צפק התעורבת (ומכ"ס דף ע"ב.)

וצפק בתרא דנדה (דף ע"ג.) דאשם נמי מתנה בשלמים אף כי ממעט ומן אכילתו אי לאו מנורע הוא ובדאי טמא הוא חטאת העוף חובתו כפרים אבראי הוא ולא טמא הוא אבראי קא מתעבדי וטמאת העוף לקבורה אולא ועולת בהמה דהיינו נזיר לספק [תגלחת שניה כ' ימי ספרו]

וחדא לספק טומאתו תגלחת רביעית מביא קרבן טהרה והא בעי אשם ר' שמעון היא דאמר מיימי ומתנה. דאמר צפק התעורבת (ומכ"ס דף ע"ב.)

וצפק בתרא דנדה (דף ע"ג.) דאשם נמי מתנה בשלמים אף כי ממעט ומן אכילתו אי לאו מנורע הוא ובדאי טמא הוא חטאת העוף חובתו כפרים אבראי הוא ולא טמא הוא אבראי קא מתעבדי וטמאת העוף לקבורה אולא ועולת בהמה דהיינו נזיר לספק [תגלחת שניה כ' ימי ספרו]

וחדא לספק טומאתו תגלחת רביעית מביא קרבן טהרה והא בעי אשם ר' שמעון היא דאמר מיימי ומתנה. דאמר צפק התעורבת (ומכ"ס דף ע"ב.)

וצפק בתרא דנדה (דף ע"ג.) דאשם נמי מתנה בשלמים אף כי ממעט ומן אכילתו אי לאו מנורע הוא ובדאי טמא הוא חטאת העוף חובתו כפרים אבראי הוא ולא טמא הוא אבראי קא מתעבדי וטמאת העוף לקבורה אולא ועולת בהמה דהיינו נזיר לספק [תגלחת שניה כ' ימי ספרו]

וחדא לספק טומאתו תגלחת רביעית מביא קרבן טהרה והא בעי אשם ר' שמעון היא דאמר מיימי ומתנה. דאמר צפק התעורבת (ומכ"ס דף ע"ב.)

וצפק בתרא דנדה (דף ע"ג.) דאשם נמי מתנה בשלמים אף כי ממעט ומן אכילתו אי לאו מנורע הוא ובדאי טמא הוא חטאת העוף חובתו כפרים אבראי הוא ולא טמא הוא אבראי קא מתעבדי וטמאת העוף לקבורה אולא ועולת בהמה דהיינו נזיר לספק [תגלחת שניה כ' ימי ספרו]

וחדא לספק טומאתו תגלחת רביעית מביא קרבן טהרה והא בעי אשם ר' שמעון היא דאמר מיימי ומתנה. דאמר צפק התעורבת (ומכ"ס דף ע"ב.)

וצפק בתרא דנדה (דף ע"ג.) דאשם נמי מתנה בשלמים אף כי ממעט ומן אכילתו אי לאו מנורע הוא ובדאי טמא הוא חטאת העוף חובתו כפרים אבראי הוא ולא טמא הוא אבראי קא מתעבדי וטמאת העוף לקבורה אולא ועולת בהמה דהיינו נזיר לספק [תגלחת שניה כ' ימי ספרו]

וחדא לספק טומאתו תגלחת רביעית מביא קרבן טהרה והא בעי אשם ר' שמעון היא דאמר מיימי ומתנה. דאמר צפק התעורבת (ומכ"ס דף ע"ב.)

וצפק בתרא דנדה (דף ע"ג.) דאשם נמי מתנה בשלמים אף כי ממעט ומן אכילתו אי לאו מנורע הוא ובדאי טמא הוא חטאת העוף חובתו כפרים אבראי הוא ולא טמא הוא אבראי קא מתעבדי וטמאת העוף לקבורה אולא ועולת בהמה דהיינו נזיר לספק [תגלחת שניה כ' ימי ספרו]

וחדא לספק טומאתו תגלחת רביעית מביא קרבן טהרה והא בעי אשם ר' שמעון היא דאמר מיימי ומתנה. דאמר צפק התעורבת (ומכ"ס דף ע"ב.)

וצפק בתרא דנדה (דף ע"ג.) דאשם נמי מתנה בשלמים אף כי ממעט ומ

